Aruba - Libanon 'One happy land'

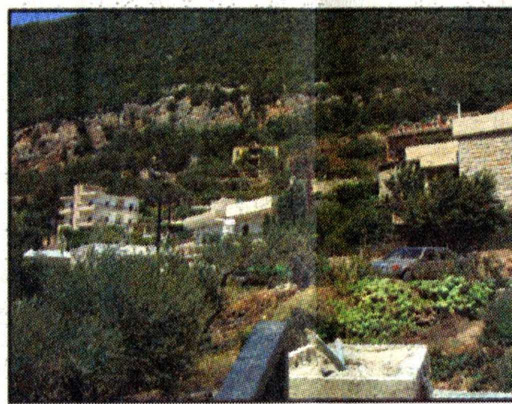
door: Raúl Henriquez

Sinds een paar maanden is de blauwe neoninstallatie 'I always thought that every one is the same' van het gebouw aan de L.G. Smith Boulevard ook te zien in de Libanese hoofdstad Beiroet. Daar zijn de woorden vanzelfsprekend geschreven in sierlijke Arabische letters. Eerder ging al de Spaanse versie ervan, 'Yo siempre pense que cada uno es igual', naar de stad Cuenca in Ecuador.

De bedenker ervan is kunstenares Osaira Muyale die ingenomen is dat haar concept zo wordt verspreid. Graag wil ze deze 'innerlijke', volgens haar geheid ook Arubaanse cultuur met anderen delen. De eerste installatie plaatste ze in 2002 op de gevel van haar moeders huis omdat zij degene was die haar leerde dat iedereen overal hetzelfde is. "Ik dacht daar anders over",zegt Osaira. "Het is juist zo mooi dat iedereen anders is. Door dat met elkaar te delen kom je dichter bijeen."

Met deze kennis ging ze vorig jaar naar Libanon om aan een workshop voor architecten deel te nemen. De opdracht was om er een invulling te geven aan public spaces. "Erg interessant omdat ik geen architect ben. Mijn vader Tito was dat wel en via hem leerde ik er wat over, maar architecten maken gebouwen en wij kunstenaars proberen dat weer op een bepaalde manier af te breken. In Libanon is door alle oorlog veel afgebroken. Zij zijn continu bezig met opbouwen en zijn daarom veel conceptueler ingesteld. Daar past mijn werk heel goed bij. De installatie is op zich een public space, want het is een expressie van woorden die mensen bij elkaar brengt."

Osaira constateerde in Libanon dat er sinds de burgeroorlog van de jaren twintig in de vorige eeuw bijna geen publieke ruimtes meer waren. Moslims en christenen bleken er niet gauw plekken met elkaar te willen delen. "Er is wel een park in Beiroet maar ze komen er niet graag. Dit werk is een uitkomst voor hen, en is daar een vorm van communicatie over de misverstanden tussen de religies die er zijn."

SCHITTEREND

Behalve dat Osaira er cultuur naar toe bracht, zoals ze dat beschouwt, besteedde de kunstenares ook tijd aan een zoektocht naar haar Libanese wortels. Haar overgrootvader verliet het land in 1898 vanwege oorlog en vertrok voor werk naar Venezuela. Zijn zoon, Antonia vertrok later naar Curaçao en vervolgens naar Aruba. Een van zijn kinderen was wijlen Tito die architect werd.

"Ik wilde in de Noord-Libanese plaats Serhel onderzoek gaan doen, bij verre familie die daar nog zou wonen, toen bleek dat er net weer een aanval was ingezet, dat er weer oorlog was. Dat gooide roet in het eten. Gelukkig kwam ik wel nog even in contact met een vrouw die mijn opa had gekend. De familie heet daar trouwens Moujalli wat 'schitterend' betekent."

De reis naar het land van haar voorouders heeft Osaira meer inzicht gegeven over hoe ze in elkaar steekt. "Ik ben op Aruba geboren, ik voel me helemaal Arubaan, maar wij zijn een volk van alle landen. Mijn moeder is van Nederland en mijn vader heeft een andere achtergrond. Ik ben al 44 jaar op zoek naar mijn identiteit. Dat is goed te zien aan mijn werk, waarvoor ik altijd van binnenuit heb gewerkt.

In Libanon merkte ik dat de mensen net zoals ik van hard werken houden, erg ambitieus zijn. Dat kenmerk hebben we allemaal in de familie: we gaan altijd door. Ik voel het in mijn bloed zitten. Misschien een wrange vergelijking, maar de Libanezen bouwen steeds weer alles op nadat steden zijn platgegooid. Door te vallen en opstaan zie je steeds beter wat je moet doen en wat je niet moet doen. Zo leef ik ook. Het maakt me lichter en praktischer, en ik leef met meer plezier."

Toch was Osaira maar al te blij dat ze na twee weken Beiroet weer terugkeerde nar Aruba. Het leven zou daar iets té heftig worden. "Het is daar zo druk, ik ben blij om hier te wonen, de sfeer is hier helder. Aruba gedraagt zich weliswaar als een groot land, heeft daardoor emotionele problemen, maar het spanningsveld is licht." Het beste voorbeeld van hoe het land in elkaar steekt, vindt ze het motto 'One happy island' op de kentekenplaten. Dat idee wil ze exporteren naar Libanon. Ze heeft het er al voorgesteld bij de Nederlandse ambassade.

"Die spreuk heeft voor een heel positieve invloed op het eiland gezorgd. Alleen al dat het bestaat heeft iets positiefs teweeg gebracht.

Ik denk dat het ook goed zou doen in Libanon als One happy Land."

Amigoe. - (dinsdag 18 maart 2008). p.1